

за пръв път през 1905, като нешколуванъ пѣвецъ; 1907 дохожда въ София и учи въ музикалното училище пѣние при Д. П. Ивановъ, посещавайки като слушателъ университетта, и като любителъ рисувалното училище. 1908 постъпва въ Московската императорска консерватория, където остава до 1911, когато напуска и, заедно съ една пѣтуваща руска оперна труппа, обикаля много страни на западна Европа, ала скоро оставя трупата и се завръща въ България, постъпва въ „Оперната дружба“, десютирайки като „Цеко“, вземайки дейно участие въ закрепването ѝ. Д. пръвъ дава идея да се издействува подслонъ на „Оперната дружба“ въ Народния театър, което е една важна придобивка, дължаща се на неговия починъ и енергично застъпничество. Билъ е артистически секретаръ на „Оперната дружба“ през 1912 и на Народната опера през 1921. Освенъ хубавия си гласъ, Д. има и много добъръ сценически даръ, и винаги неговитѣ роли сж били безукорни въ игра, но най-хубави образи е създалъ въ Скула (Князь Игоръ) и Джакомо („Фра Дявола“), които съ своята пластичност, сж едни отъ най-сполучливитѣ образи, създадени на нашата оперна сцена. Изобщо като артистъ на типични роли, Д. е въ своя елементъ — особно въ последно време. Отъ крѣгло 50 партии, които е пѣлъ, най-важни сж: Бартоло („Севилския“ — коронната му роля), „Фигаро“ (въ „Свадбата на Фигаро“), Кецалъ (въ „Продадена невѣста“), Жермонъ (въ „Травията“), Мефисто („Фаустъ“), Шонарь („Бохеми“), Царь Асень (въ „Бориславъ“), Селимъ бей (въ „Гергана“), Пашата (въ „Цвѣта“) и др. 1930 Д. празнува юбилей за 20 год. артистична дейностъ, и напустна Народната опера.

Допо, ит. Doppo = на.

Допра, Луи Франсуа — Dauprat, Louis François — знаменитъ виртуозъ на хорна и композитѣрь, род. 24 май 1781 въ Парижъ, умр. 16 юли 1868 с. т., ученикъ на Кенъ и Госе, соло-хорнистъ на Голѣмата опера и професоръ въ консерваторията, писалъ концерти и школа за своя инструментъ, и творби за разни ансамбли съ хорна.

Дориакъ, Лионелъ Александъръ — Dauriac, Lionel Alexandre — музикаленъ писателъ-психологъ, род. 19 ноемв. 1847 въ Брестъ (Финистеръ), умр. 21 ян. 1923 въ Парижъ, d-r ph. отъ Сорбоната, професоръ въ университетитѣ въ Лионъ, Монпелие и Парижъ, писалъ: „Уводъ въ психологията на музиката“, „Опитъ върху музикалния духъ“, „Психологията въ французската опера“ и др.

Дорийски, а — 1) име на тоновъ видъ въ старогръцката музика (e—e¹); 2) първиятъ църковенъ тонъ (гласъ) въ музиката на сръдновѣковието (d—d¹). **Д. секста** нарича Х. Риманъ въ moll голѣмата **секста** (безъ последването на голѣмата септима — въ d moll — h, безъ следващиятъ cis). Тази секста може да бжде терца, квинта и основенъ тонъ на акорди, които се наричатъ **Акорди на дорийската секста**. Така въ d moll: g-h-d, e-g-h; h-d-f-a и пр.

Дорнъ, Лудвигъ Егмонтъ — Dorn, Ludwig Egmont — композитѣрь, диригентъ и музикаленъ писателъ, род. 14 ноемв. 1804 въ Кьонигсбергъ, умр. 10 ян. 1892 въ Берлинъ, ученикъ на Луд. Бергеръ, Фр. Целтеръ и Берн. Клайнъ въ Берлинъ, учителъ въ Франкфуртъ а/М., 1829 капелмайсторъ въ Кьонигсбергъ, 1832 такъвъ въ Лайпцигъ и Хамбургъ; после въ Рига като църковенъ музикдиректоръ, учителъ и замѣстникъ на Вагнера като театраленъ капелмайсторъ. 1843 е градски музикдиректоръ и театраленъ капелмайсторъ въ Кьолнъ, дето основава „Рейнското музикално училище“, отъ което се разви тамошната консерватория — (сега „Висша музикална школа“) и дирижира 1844—1847 „Долнорейнскитѣ музикални тържества“, 1849 дворцовъ, оперенъ капелмайсторъ въ Берлинъ — замѣстникъ на Николаи. Композиции: пѣсни, клавирни пиеси, църковна музика и главно, неговитѣ нѣколко опери, отъ които най-ценна е „Нибелунгитѣ“. Като музикаленъ писателъ Д. се представява съ редъ книги: „Закономѣрността и оперенъ текстъ“, „Спорни черти въ областта на музиката“, „Изъ моя животъ“ — автобиография и др., и множество статии и критики, помѣстени главно въ „Новия Берлински музикаленъ вестникъ“ и Die Post.